

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΥΛΩΝ

Ἄλλ' ἢ δεσποινίς Ἄννα ἐδεικνύετο ἄνθρωπος μέ-
χρις ἀγριότητος, ὃ δὲ ἀρχιδούξ ἐν τῇ ἐξέψει του τῇ ὑπε-
σχέθῃ ὅτι ἤθελε τὴν νυμφευθῇ. Πιθανὸν κατ' ἐκείνην
τὴν στιγμήν νὰ ἐσκόπει τὴν μὴ τήρησιν τοῦ λόγου του,
ἀλλ' ἡ καρδία του ἐξηκολούθησε καὶ μετέπειτα φρονέουσα
ἐναντία τῶν σχεδίων του, καὶ ἐλίγον μετὰ τὴν ἀνωτέρω σκη-
νὴν ἡ ταπεινὴ θυγάτηρ τοῦ ταχυδρομικοῦ διεύθυντοῦ κα-
τέστη σύζυγός του.

*
**

Οὕτως ἐπερατώθη τὸ ἐν τῇ ταχυδρομικῇ ἀμαξίᾳ
ἀρξαμενον αἰσθηματικὸν ἐπεισόδιον τοῦ Αὐστριακοῦ ἀρ-
χιδουκῆ. ἐνταῦθα δὲ καὶ ἡμεῖς περατοῦμεν τὰ Π α λ α ῖ α καὶ Ν έ α, ἐπιφυλασσόμενοι διὰ τοὺς εὐ-
ρόντας μικρὰν τινα τέρψιν ἐν τῇ ἀναγνώσει αὐτῶν νὰ
τ' ἀντικαθίστῶμεν εἰς τὸ μέλλον δι' ἄλλων ἐπικλήρων
ἄρθρων.

Ἀλκίχορ.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΙΟΝΩΝ

Μυθιστόρημα τοῦ Ζαρί.

(Συνέχεια.)

— Μὴ φοβῆσαι, εἶμαι συνειθισμένος εἰς τὰς θυ-
έλλας! καὶ περιπατῶ ἐπὶ τῶν βράχων αὐτῶν ὡς
εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Σὺ νὰ ἐπιστρέψῃς πολὺ τα-
χέως, εἶνε ἀργά. Θὰ σὲ συνοδεύσω μέχρι τοῦ κιγ-
κλιδωτοῦ.

— Ἐὰν ἔμεινες εἰς τὴν ἑπαυλιν;

— Καλὰ, καὶ οἱ παστοὶ ἔχθῃς οἵτινες μὲ περι-
μένουν νὰ τοὺς ἀποδιβάσω; Μὲ νομίζεις λοιπὸν διὰ
κάνένα βρεμμένο πουλί;

Καὶ οἱ γέλωτες τοῦ Βράγ ἀντήχησαν ἐκ νέου.

Ἡ ὑπὸ τοῦ Βράγ δειχθεῖσα καταιγὶς δὲν ἤργησε
νὰ ἐπέλθῃ.

Τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας ἡμαυρώθη ὑπὸ πυκνῶν νε-
φῶν, καὶ ἡ βροχὴ, μεμακρυσμένη κατ' ἀρχάς, ἐπλη-
σίαζεν ὀλονέν· καὶ φρικώδης κυλισμὸς, ὃν ἐπανελάμ-
βανον οἱ γρανῖται τῶν ὄχθων τῆς λίμνης, παρῆγε
θόρυβον ἐκκωφωτικόν, ὡς ἐὰν ἐμάχοντο εἰς τὸν ἀέρα
δύο ἀντίπαλοι στρατοί.

Ὁ Ἑρρίκος ἵσταται πνευστιῶν· εἶνε ἰσχυρὸς,
καὶ τοι ἀετίου ἀναστήματος, εἶνε θαρραλέος· ἀλλ'
εἶδος νευρικῆς ἐξασθενήσεως, προξενηθείσης ἐκ τῶν
ἀλλοκότων σκηνῶν τῶν καταρρακτῶν, κατεκυρίευσεν
αὐτόν·—οὐδὲν εὐρίσκει καταφύγιον εἰς τὴν ὁδὸν ἐ-
κείνην, καὶ αἰσθάνεται ἑαυτοῦν ὀλισθαίνοντα ἀνά
πᾶν βῆμα.

Ἄγνοεῖ ἐὰν ᾔναι μακρὰν ἢ πλησίον· ἀστραπὴ
τῷ δεικνύει τέλος τὸ σχῆμα τῶν βράχων, οὗς νο-
μίζει ὅτι ἀναγνωρίζει· βλέπει ὅτι εὐρίσκεται εἰς
τὸ ἄνω ἄκρον· πρέπει τώρα νὰ καταβῇ.

Πειρᾶται νὰ προχωρήσῃ.

Τὴν αὐτὴν στιγμήν, ἐκσπᾷ μαινομένη ἡ καται-
γὶς, αἱ πεῦκοι συστρέφονται, συντρίβονται, καὶ τρι-
γμοὶ ἀκούονται πανταχόθεν.

Ἀδιάφορον, πρέπει νὰ ἐξέλθῃ ἐκεῖθεν.

Ὁ Ἑρρίκος ἤρχισε νὰ ἔρπῃ, ἀδυνατῶν νὰ μὲνῃ
ὀρθος· ὑπὸ τὸν φοβερόν τοῦτον ἄνεμον· ὀλισθαίνει
ἀπὸ βράχου εἰς βράχον, μετὰ προφυλάξεως, ἀγνοῶν
ποῦ πηγαίνει καὶ χάσας πᾶν ἔχνος τῆς ἀραποῦ.

Συγκρατεῖται ὑπὸ γηραιῶν θάμνων κειμένων ἐπὶ

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΥΛΩΝ

Ἄλλ' ἢ δεσποινίς Ἄννα ἐδεικνύετο ἄνθρωπος μέ-
χρις ἀγριότητος, ὃ δὲ ἀρχιδούξ ἐν τῇ ἐξέψει του τῇ ὑπε-
σχέθῃ ὅτι ἤθελε τὴν νυμφευθῇ. Πιθανὸν κατ' ἐκείνην
τὴν στιγμήν νὰ ἐσκόπει τὴν μὴ τήρησιν τοῦ λόγου του,
ἀλλ' ἡ καρδία του ἐξηκολούθησε καὶ μετέπειτα φρονέουσα
ἐναντία τῶν σχεδίων του, καὶ ἐλίγον μετὰ τὴν ἀνωτέρω σκη-
νὴν ἡ ταπεινὴ θυγάτηρ τοῦ ταχυδρομικοῦ διεύθυντοῦ κα-
τέστη σύζυγός του.

*
**

Οὕτως ἐπερατώθη τὸ ἐν τῇ ταχυδρομικῇ ἀμαξίᾳ
ἀρξαμενον αἰσθηματικὸν ἐπεισόδιον τοῦ Αὐστριακοῦ ἀρ-
χιδουκῆ. ἐνταῦθα δὲ καὶ ἡμεῖς περατοῦμεν τὰ Π α-
λ α ῖ α καὶ Ν έ α, ἐπιφυλασσόμενοι διὰ τοὺς εὐ-
ρόντας μικρὰν τινα τέρψιν ἐν τῇ ἀναγνώσει αὐτῶν νὰ
τ' ἀντικαθίστῶμεν εἰς τὸ μέλλον δι' ἄλλων ἐπικλήρων
ἄρθρων.

Ἀλκίχορ.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΙΟΝΩΝ

Μυθιστόρημα τοῦ Ζαρί.

(Συνέχεια.)

— Μὴ φοβῆσαι, εἶμαι συνειθισμένος εἰς τὰς θυ-
έλλας! καὶ περιπατῶ ἐπὶ τῶν βράχων αὐτῶν ὡς
εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Σὺ νὰ ἐπιστρέψῃς πολὺ τα-
χέως, εἶνε ἀργά. Θὰ σὲ συνοδεύσω μέχρι τοῦ κιγ-
κλιδωτοῦ.

— Ἐὰν ἔμνευς εἰς τὴν ἑπαυλιν;

— Καλὰ, καὶ οἱ παστοὶ ἔχθῃς οἵτινες μὲ περι-
μένουν νὰ τοὺς ἀποδιβάσω; Μὲ νομίζεις λοιπὸν διὰ
κάνένα βρεμμένο πουλί;

Καὶ οἱ γέλωτες τοῦ Βράγ ἀντήχησαν ἐκ νέου.

Ἡ ὑπὸ τοῦ Βράγ δειχθεῖσα καταιγὶς δὲν ἤργησε
νὰ ἐπέλθῃ.

Τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας ἡμαυρώθη ὑπὸ πυκνῶν νε-
φῶν, καὶ ἡ βρογτὴ, μεμακρυσμένη κατ' ἀρχάς, ἐπλη-
σίαζεν ὀλονέν· καὶ φρικώδης κυλισμὸς, ὃν ἐπανελάμ-
βανον οἱ γρανῖται τῶν ὄχθων τῆς λίμνης, παρῆγε
θόρυβον ἐκκωφωτικόν, ὡς ἐὰν ἐμάχοντο εἰς τὸν ἀέρα
δύο ἀντίπαλοι στρατοί.

Ὁ Ἑρρίκος ἵσταται πνευστιῶν· εἶνε ἰσχυρὸς,
καὶ τοι ἀετίου ἀναστήματος, εἶνε θαρραλέος· ἀλλ'
εἶδος νευρικῆς ἐξασθενήσεως, προξενηθείσης ἐκ τῶν
ἀλλοκότων σκηνῶν τῶν καταρρακτῶν, κατεκυρίευσεν
αὐτόν·—οὐδὲν εὐρίσκει καταφύγιον εἰς τὴν ὁδὸν ἐ-
κείνην, καὶ αἰσθάνεται ἑαυτοῦν ὀλισθαίνοντα ἀνά
πᾶν βῆμα.

Ἄγνοεῖ ἐὰν ᾔναι μακρὰν ἢ πλησίον· ἀστραπὴ
τῷ δεικνύει τέλος τὸ σχῆμα τῶν βράχων, οὗς νο-
μίζει ὅτι ἀναγνωρίζει· βλέπει ὅτι εὐρίσκεται εἰς
τὸ ἄνω ἄκρον· πρέπει τώρα νὰ καταβῇ.

Πειρᾶται νὰ προχωρήσῃ.

Τὴν αὐτὴν στιγμήν, ἐκσπᾷ μαινομένη ἡ καται-
γὶς, αἱ πεῦκοι συστρέφονται, συντρίβονται, καὶ τρι-
γμοὶ ἀκούονται πανταχόθεν.

Ἀδιάφορον, πρέπει νὰ ἐξέλθῃ ἐκεῖθεν.

Ὁ Ἑρρίκος ἤρχισε νὰ ἔρπῃ, ἀδυνατῶν νὰ μὲνῃ
ὀρθος· ὑπὸ τὸν φοβερόν τοῦτον ἄνεμον· ὀλισθαίνει
ἀπὸ βράχου εἰς βράχον, μετὰ προφυλάξεως, ἀγνοῶν
ποῦ πηγαίνει καὶ χάσας πᾶν ἔχνος τῆς ἀραποῦ.

Συγκρατεῖται ὑπὸ γηραιῶν θάμνων κειμένων ἐπὶ